

Милан Вучићевић

ОСТРВО, СОБА

1. ВИДЕО ЗАПИС

...њен брак није био срећан...

малом камером снима рт, врве одсеви,
засењују искрцавање...

*кроз хук борова и зрику ослушкује море, пресуду:
све појлији несак, муве, не гледај тамо, по
распадање, снимак проклејива,
варничење
пошине*

.....

узани спарни врт... „пољубаца, колико је сада
сунчевих одблесака на пучини”... да, тим речима
је, као ученица, завршила разгледницу баки
која никада није путовала на море...

замишљено напући усне,
бака је снопове светлости који пробијају
тамне облаке називала
„трешке анђела”...

разнежена, ослушну обасјани густиш
поред каменог зида

сливање усамљених зујања у бруј, који
настаје када се више пчела, готово
истовремено, одвоји од цветова...
потом, када се поново спусте
на латице ваздух дубоко утихне...

подигла је главу,
махнула пријатељици,
почела да снима:
небо,
густини,
пучину,
већрењаче
без крила:
оно засирашујуће
ишо долази
после оисаге
иинине,
свећлосици,
порекала...

2. ОСТРВО, СОБА

... после треће боце пива, ко зна зашто,
признаје ми: да, чинила сам то, са свима
њима, „просцима”... на жалост или на
срећу без плода... потом се *он* вратио-
спарушени човечуљак...

посматра видљиви део залива
који као да је од црног стакла

док одсутним погледом урања у сребро
крошања, шуштање маслина обнавља
оно чудесно и чисто у месечини,
сузама...

она наставља: ноћ, брда ... гле,
помислих, као да и његова кошуља
у трави зриче, ех... глас јој постаје
уморнији и нежнији... био је неко
чудно биће, чудно, сунца му душом
расла...

пијемо, брбљамо, роваримо
по милини постања које зри

3. ЛЕТЊЕ ПОПОДНЕ

...седећи поред пресахлог бунара у сенци напуштене
камене куће, невољно размишљам о одломцима
познатог страха који ме је, на кратко, одједном, обузео
док сам пролазио између винограда који су се простирали
све до литица изнад мора: о страховитим убрзањима ума...
крупно лишће, одсјаји зрна, топло треперење бреговља,
муњевито се претварало у слику бесконачне празнине...
устадох и приђох бунару, нагнух се и зачудих колико
је камења било у њему... присетих се и давно прочитане
песме Линде Грег о блистању нагог женског тела
по коме се разлива вода захваћена из *йријросіо̄*
бунара сличног овом, на каменом трему...
помислих да се страх згрушао и усијао тамо
где у мени одавно нема љубави... *йаласи, сйарица:*
куња ойевана, обасјана сунцем: йрејере сеновија
исййивања

недремани ехо

4. ДРУГО МОРЕ

сени Јорџа Сеферија

узмицање, откано, с вечери у капи,
трачак, уста,
одјек за одјеком

и, коначно, плима сна почиње
да пече под очним капцима, исијава
девичанско пљускање таласа

најзад, *довољно сјокојан*,
опале гранчице и камење поред
белог зида, више не видим као
поломљена весла из његове песме

статуе

и стене

које ће изронити многе светлости, многа дусања,
са осећањем да ти глатки ртови без галебова
и таласа, остају неповратно иза нас, погледа
обореног ка древним душама, ка светлуцању
пучина, песка пепелу налик... мапшти која
запомаже кроз пукотину чуда које јењава...

ѿа сазвежђа довољна сама себи

навирући ка описаној ведрини
мирно раслојаваш успомене,
обрисе надљудских напора...
да на крају усугонити у стихове
о кући која никада неће опустети...

...

*воденасѿе искре, весла... муѿни мех обзорја,
маѿла, дах онај сланкасѿи, уѿољени...*

*маѿновењем ка сјају ослабљених
оѿни, безазлено силном
ѿодневу...*

5. ОБРИСИ ИТАКЕ

стене родног острва на непозната лица личе,
равнодушна, суморна...

трње на њему задрхта од ветра који донесе
мирис блиског огњишта... сети се детињства,
песка, прамца, весала, мрежа које израњају,
чворновате светлости, праћакања, послушности
слатке од мора и сунца, крљушти на очевом
раширеном длану, капљица, лелујања
бистрине

...

... однекуд – гађење према самом себи...

до блеска прогледале светлости
просењена милост таласа

.

.

.

искључих word

*нешћо касније узимам гумене
рукавице и почињем: судојеру
бришем до кројког њихог
сјаја музејског оклоја, њривига
врћоглавог стирљенења, сјакћаве
океанске ведрине. . .*